

rozhodnuto pravoplatně (viz též Právník, ročník 1907, rozh. čís. 720, sb. nejv. soudu čís. 1005, 5170).

Nejvyšší soud na dovolací rekurs žalovaného zrušil usnesení obou nižších soudů a odmítl žalobu.

Důvody:

Rozhodnutím nejvyššího soudu ze dne 23. února 1934 bylo pravoplatně rozhodnuto o žalobě manžela Arnošta Sch-a na žalovanou Marii Sch-ovou o rozvod manželství v ten způsob, že se manželství stran rozvádí od stolu a lože z viny obou stran. Žalobě, kterou se domáhá v souzeném případě manželka Marie Sch-ová rozvodu manželství z výhradné viny žalovaného manžela Arnošta Sch-a, překáží tudíž námitka rozepře rozsouzené, k níž jest podle § 240 poslední odstavec c. ř. s. přihlížeti z úřadu. Uvedeným rozhodnutím bylo totiž mezi týmiž stranami pravoplatně již rozhodnuto i o právním důvodu i o právním nároku, o němž má býti rozhodováno k žalobě, o niž jde, ježto byla řešena nejen otázka, že se povoluje rozvod manželství, nýbrž i otázka oboustranné viny, když bylo vysloveno, že jsou na rozvodu vinny obě strany. Nemůže proto žádná z těchto otázek býti již předmětem rozhodování soudního a nemůže zejména býti již rozhodnuto, že vinu na rozvodu má toliko žalovaný manžel, jak se domáhá žalobkyně žalobou. Rozsudek toho obsahu byl by vzhledem k uvedenému rozhodnutí nejvyššího soudu právně nemožný.

Čís. 13504.

I když uvedení poškozené věci v předešlý stav jest možné, může soud z důvodů slušnosti neb účelnosti dospěti k úsudku, že má odpadnouti a že na jeho místo má nastoupiti odhadní cena.

Pokud jest vlastník najaté věci vrácené ve stavu poškozeném oprávněn domáhati se hned náhrady odhadní ceny. K opodstatnění tohoto nároku není třeba, by vlastník domu uvedl dříve vše v předešlý stav na své útraty.

(Rozh. ze dne 4. května 1934, R I 452/34.)

Žalovaný byl v domě žalobkyně nájemcem krámu. Po skončení nájemního poměru shledala žalobkyně, že krám byl žalovaným poškozen, a domáhala se na něm náhrady škody. Procesní soud prvního stádu žalobu zamítl. Odvolací soud zrušil napadený rozsudek a vrátil věc prvému soudu, by, vyčkaje pravomoci, dále jednal a znovu rozhodl.

Nejvyšší soud nevyhověl rekursu.

Důvody:

Není opodstatněna výtká nesprávného právního posouzení věci, jež spatřuje stěžovatel v tom, že odvolací soud nesdílí právní názor prvního soudu, že žalobkyně mohla by se domáhati odškodnění v penězích jen, kdyby tvrdila a prokázala, že uvedení najatých místností v předešlý

stav jakožto primerní nárok podle § 1109 obč. zák. není dobře možné («nicht tunlich» — § 1323 obč. zák.), a dále v tom, že podle právního názoru odvolacího soudu uvedení v předešlý stav nelze již dobře provést. Než názor stěžovatelův jest právně mylný, především potud, pokud se domnívá, že jde o žalobu podle § 1109 obč. zák., neboť prezírá nespornou skutečnost, že najatý předmět byl již vrácen, ale podle tvrzení žalobkyně byl vrácen ve stavu vadném, takže jde jen o nárok na náhradu škody zaviněné podle tvrzení žalobkyně vadným používáním najatých místností (§ 1111 obč. zák.). Běží vlastně jen o z p ů s o b náhrady škody podle § 1323 obč. zák. Podle tohoto zákonného předpisu musí býti, by byla nahrazena způsobená škoda, uvedeno vše v předešlý stav, nebo, není-li to možné, nahrazena odhadní cena. Zásada naturální náhrady způsobené škody jest tedy samým zákonem prolomena potud, že uvedení v předešlý stav odpadá, nelze-li je dobře uskutečnit, a že nastupuje na jeho místo náhrada odhadní ceny. I když uvedení v předešlý stav jest možné, může soud z důvodů slušnosti neb účelnosti dospěti k úsudku, že má odpadnouti a že na jeho místo má nastoupiti odhadní cena (srov. také Ehrenzweig »Das Recht der Schuldverhältnisse« str. 65 a 66). V souzeném případě shledal odvolací soud, že uvedení v předešlý stav není dobře možné proto, že nelze na žalobkyni, jež jest oprávněna nájemní předmět ihned zase pronajmouti, spravedlivě požadovati, by se nejdříve domáhala uvedení v předešlý stav, což žalovaný r o v n ě ž o d p í r á, a ztrácela tak čas, a že proto žalobkyně jest oprávněna domáhati se náhrady odhadní ceny. Dovolací soud schvaluje tento právní názor dodává, že vlastník najaté věci vrácené ve stavu poškozeném může s ní i jinak naložiti než opětným pronajmutím, aniž ztrácí nárok na náhradu toho, oč najaté místnosti byly znehodnoceny. Není proto také k opodstatnění nároku na náhradu odhadní ceny třeba, jak stěžovatel míní, aby vlastník domu uvedl dříve vše v předešlý stav na své útraty (srov. také Klang III str. 67).

Čís. 13505.

Majetkoprávní smlouvy místních školních rad v Čechách nepotřebují schválení vyšších školních orgánů.

Potřebu schválení majetkoprávní smlouvy místní školní rady v Čechách nelze dovoditi ani z dozorcího práva náležejícího okresnímu školnímu výboru nad místní školní obcí (radou) podle ustanovení § 3 zákona ze dne 24. února 1873 čís. 16 z. zák. pro Čechy a § 11 vládního nařízení ze dne 6. listopadu 1920, čís. 608 sb. z. a n. a podle § 26 zákona ze dne 24. února 1873, čís. 17 z. zák. pro Čechy a § 30 zákona ze dne 9. dubna 1920 čís. 292 sb. z. a n.

Podle ustanovení § 26 čís. 4 zákona čís. 17/1873 z. zák. pro Čechy náleží sice okresnímu školnímu výboru schvalovati volbu místa, kde škola má býti postavena, nikoli však schvalovati smlouvu o koupi pozemku.

Odepřel-li okresní školní výbor schválení smlouvy o koupi pozemku, jest to pro platnost smlouvy bezvýznamné.

Osobním prospěchem ve smyslu § 15 zákona ze dne 24. února 1873 čís. 17 z. zák. pro Čechy jest rozuměti jen takový právní poměr, jenž